

„Rokis“

25

„JIS MAN NEPATINKA“

Buvo žiema, Kalifornijoje vėjo. Sasha laukėsi. Aš sėdėjau be cento kišenėje. Žūtbut reikėjo originalaus sumanymo, bet galva buvo visiškai tuščia.

1776 metais Thomas Paine'as taikliai rašė, kad „sunkūs laikai išbando žmones“.

Reikėjo ko nors ypatingo – ir kartu artimo daugeliui. Tik nė neįsivaizdavau, nuo ko pradėti. Net jei būčiau įsivaizdavęs, vargu ar Chartoffas ir Winkleris manęs tebelaukė. Ir ar apskritai nusipelniau tokios galimybės. Prašvilpiau savo progą, kai bailiai pasidaviau ir už šimtą dolerių pardaviau „Rojaus alėjos“ teises.

Vis dar pykau, kad nesilaikiau savo, bet tas pyktis man ėmė trukdyti. Ir tikrai nepadėjo pripildyti užrašinių gero teksto. Į tuščią lapą ilgai nespoksosi. Vieną naktį, po ilgų bevaisių rašymo valandų, apie trečią pakilau nuo stalo ir išėjau paklaidžioti tuščiomis mūsų rajono gatvėmis, mąstydamas ir kalbėdamasis su savimi.

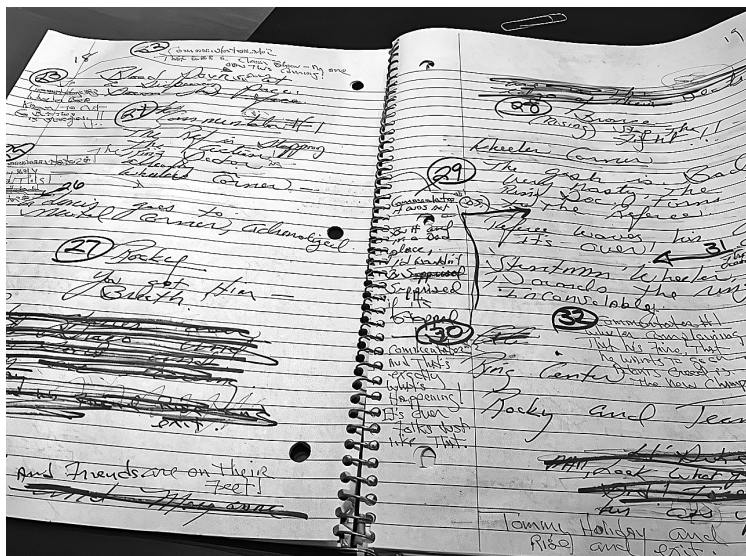
Nejau tik man gyvenimas atrodo sunkus, šaltas ir abejingas? Ar tik man langas užsitrenkė dar nespėjus suvokti, kad jis apskritai buvo atvertas?

Vargu ar aš vienintelis toks.

Ėmiau svarstyti – galbūt daugybė žmonių jaučiasi taip pat kaip aš. Kiek milijonų atsisakė savo svajonės ir galimybės bent kartą pamėginti, įrodyti savo vertę? Kartą ir visiems laikams įsitikinti, ar tikrai gali tiek, kiek įsivaizduoji?

Bene labiausiai mane vargino visiškai paprastas dalykas: galimybių stoka. Jei nepasiseks – tebūnie. Bent jau gausiu progą stoti į mušėjo vietą, paimiti lazda ir užsimoti iš visų jėgų. Gal ir nepataikysiu, tačiau bent jau būsiu pabandęs.

Galva pagaliau ėmė veikti. Radau daugeliui artimą temą. Tikriausiai nesu vienintelis: daugybę žmonių apima neviltis ir apmaudas, kai prieš pat nosį nuolat užsitrenkia geriausios galimybės durys. Patarimas rašyti apie tai, ką išmanai, suskambo visai kitaip: užuot dėsčius konkrečius savo gyvenimo

Daugybę kartų perrašytas „Rokio“ juodraštis.

įvykius, galima pasakoti apie patirtį, kuri vienaip ar kitaip pažįstama beveik kiekvienam. Juk mano vietoje galėjo atsidurti bet kuris, kada nors svajojęs nuveikti ką nors ypatinga ar netikėta, bet taip ir negavęs progos.

Ši tema bus artima daugeliui!

Grįžęs namo, išsitraukiau užrašinę ir lyg apsėstas įnikau rašyti. Po kelių puslapių sustojau. Vėl pernelyg tiesmukai rašiau apie save. Kam rūpi skurstančio aktoriaus sunkumai ir vargai? Niekam. Aktorystė, švelniai tariant, labai keistas darbas. Aktoriui būtini žiūrovai. Reikia nepažįstamųjų meilės. Pripažinimo. Daugeliui tokia patirtis svetima – nebent pats esi aktorius.

Gal rašyti apie žmogų, kurio svajonė *jau žlugo* ir kuris pats susitaikė su pralaimėjimu? Apie beveik klajūną. Koks jis? Apie ką kadaise svajojo?

Man reikėjo simbolio. Metaforos, kurią atpažintų daugelis.

Žmonių giminei būdingos dvi įgimtos ypatybės. Pirmoji – polinkis lenktyniauti. Visi lenktyniauja: kažkur skuba, veikia, siekia tikslo. Veržiasi būti pirmi. Rengiame visokiausias lenktynes: automobilių, vėžlių, šunų, apskritai bet ko. Net su pačiu laiku lenktyniaujame. Antroji įgimta ypatybė – polinkis kovoti. Nes gyvenimas yra kova nuo pat pirmo kvėpsnio. Grumtynės. Kiekviename žingsnyje. Nesibaigianti kova su savimi, gamta, visuomene ir laiku.

Įsivaizdavau gyvenimą kaip bokso ringą. Jei ryžtiesi į jį žengti, „gyvenimas“ tavęs nepagailės. Jei nesigrumsi, gausi smūgių, būsi parbloškštas. Tačiau skųstis negali. Pats žengei į ringą, dabar turi rasti būdą išgyventi.

Kad ir apie ką svajotų, šis veikėjas privalės kovoti. O galbūt jis tikras kovotojas. *Galbūt boksinkininkas.*

Troškau tokio vaidmens. Vaidmens, kuris leistų parodyti Pamirštąjį Žmogų. Visuomenės akyse jis – *beveik chuliganas*, bet širdyje – geras, kaip ir visi, besistengiantys susikurti padoresnį gyvenimą ir pelnyti deramą pagarbą. Tokio veikėjo dar nebuvau matęs. Ir tokio vaidmens man tikrai niekas nepasiūlys, nebent pats jį parašysiu.

Svarsčiau: gal viskas, ką gyvenime patyriau, buvo nulemta iš anksto – gal turėjau pasiekti patį dugną, o išlikti galėjau tik radęs būdą parodyti visiems ir sau pačiam, ko iš tikrųjų esame verti.

Kad ir kaip būtų buvę, laiko liko vis mažiau.

Pradėjau rašyti kaip pamišęs. Galva liepsnojo. Rūčiau vieną cigaretę po kitos ir puodais maučiau juodą kavą, kad neužmigčiau. Kai po daugelio rašymo valandų rankas sutraukdavo mėšlungis, atsistodavau, primindavau pirštus ir laikydavau, kol vėl išsitiesdavo.

Tikiu, kad veikti reikia greitai. Suprantu, jog tekstas turės trūkumų, bet man svarbiausia – neprarasti impulso. Kurstyti ugnį!

Bijau, kad sulėtinęs tempą imsiu abejoti, o tai gali būti prąžūtinga, todėl rašau nepakeldamas galvos, kad kuo greičiau išdėstyčiau visą sumanymą. Daugelis rašytojų dirba visai kitaip. Jiems svarbu viską nugludinti. Man – ne. Visada galėsiu grįžti, pataisyti ir išplėtoti mintis. Labiau bijau prarasti vidinę ugnį, nes tik degdamas didžiąja idėja galiu išlieti visus žodžius ant popieriaus.

Winstonas Churchillis sakė, kad demokratija – prasčiausia valdymo forma, bet visos kitos dar prastesnės. Panašiai vertinu rašymą. Rašymas – alinanti veikla. Kova, kurią norisi kuo greičiau užbaigti. Kuo ilgiau sėdžiu prie teksto, tuo mažiau mane traukia pasakojimas ar idėja, o viskas ima virsti techniniu, mechaniniu darbu. Daugeliui rašytojų šis procesas patinka. Man – ne.

Patekėjo saulė, o aš teberašiau. Sasha nubudo ir paklausė, kaip man sekasi. Sumurmėjau kelis žodžius: viskas gerai. Svaigau iš nuovargio. Ji netrukus grįžo su maistu, bet aš buvau visiškai pasinėręs į darbą ir valgyti nenorėjau. Atkišau jai gal keturiasdešimt ranka prirašytų puslapių ir paprašiau perrašyti mašinėle. Po tiek valandų net pats nebeįsiskaičiau savo rašysenos.

Taip rašiau dar pustrėčios dienos. Cigaretė po cigaretės. Dar kavos. Lapai skriete skriejo. Rankas nuolat traukdavo mėšlungis, todėl vis primindavau pirštus pėdomis, kad išsitiesintų.

Įpusėjus trečiai nepertraukiamo darbo dienai, galiausiai baigiau. Rankose turėjau „Rokio“ scenarijaus juodrašį. Be abejo, dar taisytiną, bet tekstas jau gulėjo priešais. Pašokau ir sušukau: „Taip! Taip! Taip!“ Paskutinius puslapius Sasha iki vakaro perrašinėjo mašinėle. Sėdėjau ant grindų, rankomis parėmęs gaudžiančią galvą, – ir daugiau nieko neprisimenu. Užmigau kaip užmuštas.

Atsibudau po kelių valandų. Atsisėdau, apsidairiau. Sashos nebuvo. Mašinėlės tarškėjimo negirdėti. Vadinasi, darbas baigtas. Nuėjau į miegamąjį ir atsirėmiau į staktą.

– Na, ką manai?

Ji pažvelgė į mane ir nuleido akis.

– Ką manai, Sasha?

– Nežinau, – tarė vengdama mano žvilgsnio.

– Nežinai? Ką turi galvoje? Sakyk.

– Aš tikrai... – tyliai tarė ji.

– Ką?

– Man jis nepatinka.

Likau be žado.

– Kodėl?

– Jis tiesiog chuliganas, – tarė ji. – Išmušinėja pinigus ir nieko doro neveikia. Galima sakyti – bjaurus.

Buvau sumanęs visai ką kita ir tokio atsakymo nesitikėjau.

O jeigu ji teisi?

Smūgis tiesiai į paširdžius.

Meldžiausi, kad ji klystų.

Buvau tikras: kitos galimybės nebebus. Susmukau ant virtuvės taburetės, sugniaužiau kumščius. Ką aš praleidau? Gal pervertinau istoriją? Pernelyg skubėjau? Pasiėmiau rankraštį ir lėtai perskaičiaau.

Sasha buvo teisi...

Dažnas mano, kad Rokį įkvėpė Muhammado Ali ir Chucko Wepnerio dvikova. Nieko panašaus. Tikrasis įkvėpimo šaltinis buvo neprilygstamas sunkiasvorių čempionas Rockis Marcianas, kovojęs penktojo dešimtmečio pabaigoje ir šeštojo pradžioje, kai dar buvau vaikas. Marcianas buvo lygiai mano ūgio. Italų imigrantų sūnus, užaugęs skurdžiamame pramoniniame mieste. Boksutis pradėjo tik įpusėjęs trečią dešimtį – būsimam čempionui visiškai neįprasta. Karjerą baigė nenugalėtas – vienintelis sunkiasvoris, kuriam tai pavyko. Geresnio pavyzdžio kuriamam veikėjui nebūčiau radęs. Be to, vardas Rokis tiesiog prašėsi į scenarijų. Ir skambėjo puikiai.

Rokiui stigo gerų, kilnių bruožų – tai buvo didžiausias juodraščio trūkumas. Iš esmės jis buvo nesimpatiškas. Kadaisė boksavosi klubuose, dabar prisidurdavo vieną kitą dolerį išmušinėdamas skolas lupikautojams. Žmonės jo vengė. Jo veidas, kaip rašiau, buvo sudaužytas: nosis lūžusi perlūžusi, virš abiejų akių – gilūs randai. Jis kėlė siaubą. Veidas – lyg skausmo ir nesėkmių žemėlapis. Vienintelis šviesesnis jo bruožas – rūpestis droviają kaimyne Adriana.

Iš pradžią istorijos centre buvo rimtas šeimos konfliktas. Adriana – žydė, tad jos motina nekenė Rokio – italo iš gatvės.

Jos brolis Paulas, pagiežingas buhalteris, laikė Rokį laukiniu. Tačiau jam nė kiek nerūpėjo, su kuo susitikinėja sesuo: jo akimis – neišvaizdi senmergė, tuščiai leidžianti gyvenimą. Rokis į tokius dalykus nekreipė dėmesio; jam buvo gera būti su ja. Jis grožėjosi Adriana ir nuolat gynė ją nuo griežtos motinos, įkalusios dukrai, kad ši niekam tikusi.

Pačioje netobulo juodraščio pabaigoje paaiškėjo, kad Gacas, lupikautojas, kuriam dirba Rokis, iš tiesų yra jo netikras brolis. Gacas užsitraukė vietos gangsterių nemalonę, o šie jį kone mirtinai primušė. Paskutinę akimirką gatvėje pasirodęs Rokis sutvarkė užpuolikus. Atsidėkodamas Gacas davė jam kelis dolerius, kad įsigytų dalį apleistos gyvūnų parduotuvės, kurioje dirbo Adriana, ir juodu gyvena ilgai ir laimingai.

Šiandien, vertindamas ramiai ir blaiviai, matau: scenarijus buvo prastas nuo pirmo iki paskutinio puslapio. Šūvis pro šalį. Jam trūko aistros, atjautos, jautrumo – iš esmės visko, kas padeda prisibelsti į žiūrovo širdį. Be to, pirmojoje „Rokio“ versijoje beveik nebuvo veiksmo. Viskas vyko taip lėtai, kad priminė autorinį filmą.

Turėjau pats sau prisipažinti: „Rokio“ juodraščiui stigo esmės – veikėjas neturėjo nė vieno tikrai patrauklaus bruožo, jokių svajonių, jokių siekių. Jis jau susitaikė su iššvaistytu gyvenimu – tai kam tada jį palaikyti? Scenarijuje nebeliko nieko, kas, mano manymu, galėjo būti artima žmonėms.

Rokį reikėjo atgaivinti.

„Naujajam“ Rokiui reikėjo seno tikslo – net jei tas tikslas buvo nepasiekiamas. Iš pradžių jis vienas. Nėra žmogaus, kuris norėtų jam padėti. Nėra nieko, dėl ko jis būtų pasiryžęs grumtis.

Gal paversti jį trečiarūšiu kovotoju, iššvaisčiusiu brangiausius jaunystės metus ir per vėlai susiėmusiu? Daugeliui tai būtų artima. Visi juk trokštame antros galimybės, tiesa? Kad istorija atrodytų įtikinama, turėtume pamatyti jį kovo-

jantį. Boksas padidintų filmo biudžetą, bet Rokis taptų artimesnis žiūrovams.

Grįžau prie stalo ir ėmiausi perrašyti scenarijų. Iškart supratau, kad dabar turiu kur kas daugiau medžiagos. Nauji veikėjai ir jų ryšiai kaip reikiant išplėtė Rokio pasaulį. Atsirado Mikio sporto salė su visa spalvinga publika. Atsirado kovų organizatorius ir, žinoma, neprilygstamasis Apolas Krydas su komanda.

Vėliau nutiko stebuklas. Nurašytas kovotojas Chuckas Wepneris stojo į kovą su Muhammadu Ali dėl pasaulio sunkiasvorių čempiono titulo. Jo galimybės laimėti buvo vertinamos santykiu keturiasdešimt su vienu jo nenaudai. Vilčių jis neturėjo, tačiau atsilaikė beveik iki pat paskutinio, penkioliktojo, raundo pabaigos IR devintajame net parbloškė priešininką ant ringo grindų (nors iš tikrųjų Ali pargriuvo užkliuvęs). Apie tai pranešė visa žiniasklaida.

Beveik neįtikėtina. Pati kova neturėjo nieko bendra su mano istorija, tačiau patvirtino, kad sumanymas ne iš piršto laužtas: čempionas gali stoti į ringą su nurašytu trečiarūšiu boksininku, o beviltišku laikytas kovotojas – rimtai pasipriešinti. Palūžęs gatvės boksininkas, kovojantis dėl titulo su garsiausiu pasaulio kovotoju, nebeatrodė visiškas pramanas – taip iš tiesų nutiko.

Taip pat tikėjau, kad paprastiems žmonėms bus artima ši mintis: susidūręs su sunkiu išbandymu, atiduoti visas jėgas ir gali išeiti pakelta galva, kad ir kuo viskas baigtųsi.

Scenarijų perrašiau labai greitai. Sasha dar pusdienį ji spausdino ir aš vėl paklausiau, ką ji mano.

Šįkart jai patiko.

Ši istorija pasakojo ne apie kovą. Adriana parodė, kaip svarbu šalia turėti mylinčią moterį, kuri tavimi tiki ir tave palaiko. Ji neleisdavo Rokiui pamesti galvos. Kai jis pats pamiršdavo, ką sugeba, Adriana švelniai jį paskatindavo. Jos tikėjim-

mas padėjo ir jam patikėti savimi. Mūsų rankose buvo rimta ir nuoširdi meilės istorija.

Mane iki šiol stebina, kiek gali vienas vienintelis sakinyš. Pastaba apie Rokį pakeitė viską: nurašytas boksininkas, susitaikęs su gyvenimo pabaiga, patikėjo savimi. Patikėjo galės ko nors pasiekti ir suteikti vilties bei orumo kupiną gyvenimą moteriai, kuri įkvėpė jam stiprybės, išdidumo ir padėjo pakilti.

„DĖL NEŽINOMO AKTORIAUS STUDIJA NEDUOS NĖ SUDILUSIO CENTO“

Paskambinau Herbui, papasakojau apie „Rokio“ scenarijų ir tą pačią popietę nuvykau į jo kontorą.

– Nepaprastai gera istorija. Visai kas kita. Net užsimaniau užsimauti bokso šortus ir pamosuoti kumščiais! – sugriaudėjo mano agentas. Jo entuziazmas buvo beribis. Dabar jau turėjo ką trenkti ant pasitarimų stalo.

Herbas įsiveržė į prodiuserių biurą ir tvirtai pareiškė:

– Šitas scenarijus visus iškirs!

– Apie ką tu čia? – prabilo Bobas Chartoffas.

– Velniškai taiklus smūgis! – Herbas blaškėsi po kambarį kaip pakvaišęs.

Prodiuseriai iš prigimties buvo atsargūs ir mąstė skaičiais.

– Kaip tu taip greitai parašei scenarijų?

– Kaip tai – kaip?

– Šito ir klausiu, – tarė Winkleris.

Tie žmonės nešvaistė laiko tuščioms kalboms. Griežti ir dalykiški, jie laukė konkretaus atsakymo.

– Pasakyk mums, kuo šita istorija tokia ypatinga? – neatlyžo Winkleris. – Mes perskaitome šimtus scenarijų ir daugumą jų neverti nė to popieriaus, ant kurio parašyti.

- Apie ką istorija? – įsiterpė Bobas Chartoffas.
- Apie nurašytą boksininką ir drovuolę, – atsakiau.
- Nuobodoka. Filmas juk apie boklą? – paklausė Gene'as.
- Ne. Meilės istorija.
- Painoka.

Stengiausi atsakyti kuo paprasčiau.

– Na, ši istorija apie kiekvieną iš mūsų. Apie visus tuos, kuriuos gyvenimas nuvylė, o paskui suteikė antrą progą įrodyti savo vertę.

Prodiuseriai sužiuro į Herbą.

– Manėme, filmas apie kovas. Bet ir toks variantas galėtų tikti, – prabilo Bobas.

– Kartais nebūtina gimti didžiam, kad nuveiktum ką nors didinga, – tariu.

Bandžiau paaiškinti, kad Rokis įkūnija mintį: kiekvienas – vyras ar moteris, iš naujo atradęs troškimus, tikslą ir meilę, gali savo trūkumus paversti stiprybe. Kad didybę lemia ne vien talentas – ji gali rasti iš atkaklių pastangų ir ryžto išverti skausmą. Kiekvienam tenka per tai pereiti. Toks ir yra Rokio pasaulis. Galiausiai nutilau atsikvėpti ir duoti prodiuseriams laiko susigaudyti. Nerimavau, kad tik dar labiau viską supainiojau.

– Tačiau iš esmės tai vis tiek filmas apie kovas? – pasitiksline Chartoffas.

– Nežinau. Jūs norėjote *tiesiog* paprasto filmo apie kovas?

– Taip! Jaunimui jos patinka.

Man suspaudė paširdžius. Rašydamas scenarijų turėjau galvoje visai ne tai, ko reikėjo jiems.

– Rašiau jį kaip meilės istoriją, – pasakiau. – Rokis – tiesiog visų nurašytas boksininkas.

– Ir kas čia įdomaus?! – tarė Irvinas Winkleris.

– Tuo ir įdomu, kad visi veikėjai atgimsta, iš naujo pajunta gyvenimo vertę, – atsakiau jiems. – Tai istorija apie mėginimą rasti prasmę šiame netobulame pasaulyje.

Kambarys nuščiuvo. Paskutinė galimybė slydo man iš rankų.

– Bet geriau pagalvojus tai bus ir įtemptas filmas apie bokšą, – Herbas mėgino gelbėti ir projektą, ir mane.

Tai prodiuseriams patiko.

– Gerai, iš to gali išeiti geras filmas apie kovas, – tarė Winkleris.

– Sakyčiau, seniai nebuvo padoraus filmo apie kovas, – pridūrė Chartoffas.

– Tiesa, – linktelėjau aš. Galiausiai nusprendžiau nebeaušinti burnos. Juk sėdėjau be cento kišenėje. Norint išsilaikyti, išgyventi, man reikėjo, jog šitas filmas būtų sukurtas.

– Na, jei mes statysime šį filmą, biudžetas bus nedidelis, – vėl prabilo Winkleris.

– Puiku, tik yra viena sąlyga...

– Kokia? – paklausė Chartoffas.

– Noriu vaidinti Rokį, – pasakiau.

– Ką?

– Noriu vaidinti Rokį.

– Nesąmonė! – įsiterpė Winkleris.

– Gal tau reikėtų apie tai dar pagalvoti, – prabilo Herbas.

– Aš galvojau. Ilgus metus.

– Klausyk, tavęs juk niekas nežino, – šyptelėjo Winkleris.

– Dėl nežinomo aktorius studija neduos nė sudilusio cento, – tiesiai rėžė Bobas Chartoffas.

– Išsikime trumpam pasikalbėti, – pasiūlė Herbas.

– Dar palauk.

– Už scenarijų gausi Rašytojų gildijos nustatytą mažiausią atlygį – dvidešimt tūkstančių. Naujokui – per akis, – priminė Winkleris.

Iki tol tylėjęs mano naujasis agentas Larris Kubikas žengė į priekį.

– Slajau, paklausyk mano patarimo: imk, kas duodama, ir bėk.

– Aš turiu vaidinti Rokį.

– Parašyk sau kitą vaidmenį, – patarė mano agentas.

Larris vėl prabilo:

– Slajau, tavo vardas nepritrauks žiūrovų.

Irwinas Winkleris vis labiau karščiavosi:

– Daugybė žvaigždžių šitą vaidmenį suvaidintų nė nemirktelėjusios! Reynoldsas, Redfordas, De Niras, Jamesas Caganas... Po galais, duosime tau keturiasdešimt tūkstančių – ir visi reikalai.

– Daug. Bet Rokį turiu vaidinti aš.

– Niekas neis tavęs žiūrėti! – pakėlė balsą Chartoffas.

Mano agentas vėl paragino:

– Nusileisk.

– Ko reikia, kad parduotum tą nelemtą scenarijų? – pyktelėjo Winkleris.

– Jis neparduodamas.

Winkleris atsigręžė į Herbą.

– Jis ką, rimtai?

– Regis, taip, – atsakė Herbas.

Dar man nespėjus prasižioti, Bobas Chartoffas sugriau-dėjo:

– Šešiasdešimt tūkstančių. Viskas. Nė cento daugiau!

Akimirką tiesiog sutrikau. Mums su Sasha buvo likę vos 106 doleriai pragyvenimui, o čia tarsi iš dangaus nukrito šešiasdešimt tūkstančių. Padėkojau, atsistojau ir išėjau. Visi neteko žado, bet aš sielos gelmėje jaučiau – neturiu pasirinkimo. Tie pinigai galėjo pakeisti mano gyvenimą, bet pasidavęs nekęščiau savęs.

Važiudamas namo į slėnį vis dar buvau lyg apdujęs. Niu-jorke per metus daugiausia uždirbdavau 1200 dolerių, o šešiasdešimties tūkstančių nė negalėjau įsivaizduoti. Tiesą sakant, apie turtus niekada nesvajojau. Niekada. Bet dabar mane slėgė atsakomybė. Sasha laukėsi. 1975 metais Los Andželo

apygardoje neblogas namas kainavo 40 000 dolerių. Mes galėjome *nusipirkti* namą!

Gal atmetęs prodiuserių pasiūlymą pasieligiau kvailai? Dėl vieno buvau tikras: išsižadėjęs paskutinės svajonės, niekada sau neatleisiu. Bet galvoti vien apie save atrodo savanaudiška.

Grįžęs namo papasakojau Sashai, kas įvyko.

– Neparduok scenarijaus, – tarė ji.

Ar gerai išgirdau?

– Iki šiol tave vedė nuojauta.

– Tikrai tuo tiki?

– Tikiu. Neabejoju, kad tau pavyks.

– Kodėl? Iš kur toks įsitikinimas?

– Nežinau, bet tuo tikiu. Visos pastangos, visos aukos galiausiai atvedė tave iki šios akimirkos, iki šio pasirinkimo. Vadinasi, taip reikėjo.

Po trijų dienų paskambino prodiuserių draugas Gene'as Kirkwoodas.

Apie scenarijų jau sklido kalbos. Regis, Holivude niekas nesaugo paslapčių. Juo susidomėjo Jamesas Caanas, Nickas Nolte'as, Ryanas O'Nealas ir Burtas Reynoldsas. Visi jie mėgo boksą. Dabar prodiuseriai nė už ką man nepatikės Rokio vaidmens. Pinigus skaičiuojantiems žmonėms mano vardas nieko nesakė. Kam reikalingas nežinomas debutantas, parašęs pirmąjį scenarijų ir dar užsigeidęs vaidinti? Scenarijus jau buvo išdalytas visiems tuo metu laisviems aktoriams, vadinausi, aš iškritau iš žaidimo.

Atsarginio plano taip ir neturėjau. Jaučiausi kaip paskutinis kvailys. Jaunystė greitai bėgo, o nieko kito nesugebėjau. Galvoje aidėjo visų skeptikų balsai, be paliovos primenantys, kad nieko iš manęs nebus. Man reikėjo pagalvoti. Išėjau į mūsų pliką kiemą ir pirmą kartą po ilgos pertraukos meldžiausi iš visos širdies.

Po kelių minučių atsidarė stumdomos stiklinės durys.

– Skambina Herbas ir Gene'as, – iš namų pašaukė Sasha.
Grižau į vidų ir atsiliepiu.

– Alio.

Sėdėjau ir klausiausi netardamas nė žodžio, tada padėjau ragelį. Man užgniaužė amą.

– Ko jie norėjo? – paklausė Sasha.

– Ką tik pasiūlė 75 tūkstančius, bet vis tiek nenori, kad vaidinčiau Rokį.

Tai buvo protu nesuvokiama suma. Šiandien – maždaug 450 000 dolerių, gal net šiek tiek daugiau. Jie būtų mus išgelbėję. Mes vos vertėmės. Tą dieną nusipirkę maisto turėjome paskutinius 80 dolerių. Bet man rūpėjo ne vien pinigai. Jei dabar pasiduosiu, nebegalėsiu žvelgti sau į akis. Šiame pragare degiau gerus penkerius metus. Jei ir toliau spirsiusi, liepsnos, iki šiol tik laižiusios mano batraiščius, galiausiai mane gyvą supleškins. Tačiau nei širdis, nei protas nesutiko trauktis.

– Na? – paklausė Sasha.

– Negaliu nusileisti, – atsakiau.